Met de gemeente W. indertijd regelmatig overleg met beleidsambtenaar, politie, brandweer, BOA's. Samenspraak over hoe met elkaar om te gaan en hoe we samen omgaan met arbeidsmigranten. Soms werden omwonenden uitgenodigd.
Politie en BOA's kwamen zo'n 2 tot 3x per week langs, voor een praatje, kopje koffie en rondgang door het gebouw. Werkte perfect en preventief. Bovendien wist men als begeleider belde met politie dan was dat serieus en werd er onmiddellijk geacteerd.

Samen met gemeente G. een avondje arbeidsmigranten georganiseerd.
Arbeidsmigranten kregen voorlichting over de Nederlandse samenleving, gewoonten; wat doet de politie, en wat doet zij niet. Waar kun je terecht met vragen, met problemen. Arbeidsmigranten vonden het prettig, nuttig en het verbeterde de relatie en verstandhouding.

Gemeente R.; regulier contact met wijkagent en politie. Met bedrijven uit de omgeving. Afspraken over gedrag en regelmatige rondes in en rond het gebouw, kopje koffie met beheerders.
Werkte prima.

Gemeente B.
Daar ook overleg, altijd n.a.v. gebeurtenis, incident. Veel verwijten en weinig samenwerking.
Een tamelijk boze BOA die alleen kwam als hij overtredingen constateerde, weinig tot geen begrip voor situaties en vooral veel moeite met anderstaligen. Onnodig lastig maar met geen mogelijkheid om op een andere manier inhoud te geven aan de bijeenkomsten.

Gemeente R.
Stringent beleid over aantal bewoners per adres, voor de rest worstelt men met de zaak, maar tegelijkertijd worden alle pogingen tot een soort van samenwerking of uitwisseling van gedachten afgewezen. Uitgangspunt daar is het eigen gelijk.

Meeste gemeenten beperken zich tot overleg op bestuurlijk en managers niveau.
De afspraken van hogerhand over wat wel en niet. Sorteert weinig effect op realiteit van dagelijkse gang van zaken.

Wat is ideaal?
Inrichten van een strategie, beleidsplan met o.a. voorlichtingsbijeenkomst arbeidsmigranten waar je aan betrokkenen en belangstellenden uitlegt wie deze mensen zijn, vanuit welk perspectief zij handelen; dat er inzicht is in wie ze zijn, wat zij willen, wensen en ook wat niet.

In combinatie met een breed en regelmatig regulier overleg aan de hand van een agenda.
Waar iedereen de ruimte heeft en krijgt om naar voren te brengen wat er speelt, wat de gedachten zijn, onderlinge verstandhoudingen en afspraken.

Met op de locatie regelmatig bezoek van politie, BOA's, voor kop koffie, een snelle rondgang door het gebouw, steekproeven op b.v. identiteit, bezit van drugs en ook de nodige duimen omhoog.

Per periode een avondje voor arbeidsmigranten. Over Nederland.
Over hoe klein we zijn, hoe goed we het hebben geregeld samen en dat samen vooral het kernbegrip is voor hoe wij met elkaar omgaan.

Construeer hier een beleidsplan op en dan is per direct merkbaar dat de situatie zich aanzienlijk verbeterd, want de arbeidsmigrant voelt zich plots welkom, maar weet ook dat wij hem in het oog hebben, zomaar anoniem onder de radar gaat niet zo makkelijk meer.